

DE LENTE.

Hoe gepast is de verdeling van het jaar in vier seizoenen? Het is eene wijze beschikking van den Schepper des heels, dat Hij aan elk dier getijden zulk eene bijzondere lucht- en weërgesteldheid verbonden heeft, welke voor den mensch en het redelooze schepsel, naar hunnen aard en gesteldheid, allermeest geschikt is. In al het geschapene heerscht eene ongevoelige en bijna onmerkbaar opklimming, zoodat men in de drie rijken der natuur, als men op de juiste volgorde acht geeft, geene de minste geping gewaar wordt. Dus is het ook, in het bijzonder, met de verwisseling der jaargetijden. Welk een zachten overgang ondervindt men van het eene seizoen in het andere! Volgde de heete zomer onmiddellijk op den kouden winter, welke nadeelige gevolgen zoude spoedige verandering op al het geschapene te weeg brengen!

Nadat in den winter de natuur als in eene diepe rust gedompeld, het aardrijk dor en onvruchtbaar, de boomen bladerloos, het water verstijfd en als een vaste grond zich vertoont; het gedierte in zijne holen en nesten in den grond en in de kloven der aarde zich verscholen, de gevleugelde zangers hunne lieflijke keelen gesloten houden, en zelfs de menschen den meesten tijd in het muffe huisvertrek doorgebracht hebben, — wordt nu alles in de zwoele Lente als op nieuw levend en in eene bekoorlijke gedaante veranderd. De dampkring wordt van tijd tot tijd zachter en warmer; de zon heeft nger invloed op land en water, mensch en veed; de aarde ontluit zich weder; de teedere uitspruitsels van het lieflijke groen komen uit den grond te voorschijn; de nieuwe grasscheutjes vertoonen zich; de jonge kruiden gaan op; de bloemen des velds ontkiemen; de boomen beginnen te knoppen, uit te botten en het versehe, het oog zoo lieflijk aandoenend groen te vertoonen; de vogelen komen weder voor den dag. Het is alsof zij door gezang en gekweel den mensch in den vrolijken lentetijd verwelkomen. Men begint nu te pooten en te planten, en men vertrouwt zijne zaden aan de aarde toe, opdat zij ze ons door den vruchtbaar makenden zegen des Heeren veelvuldig wedergeve. Hoe fleurig vertoont zich deze bekoorlijke weide, nu met groenend geboomte omgeven! hoe heerlijk staat het gras! hoe welig groeit het! hoe aangenaam is het gezigt dier veldbloemen! hoe blozend vertoonen zij zich in haren bloei! Hoe dertelt het zuivelvee aan gindsche waterwel! Hoe tierig zingt en springt het gevogelte in het zwelend geboomte! Hoe zielsverrokkend doet de nachtegaal zijne onnavolgbare toonen hooren! In den vroegen morgen, wanneer de gouden zon hare blinkende stralen uit den blauwen hemelhoog tot ons neêrzendt, schijnt elke tuin een paradijs, een hof des Heeren. De blijde leeuwverf verhoft zich hemelhoog en begroet de rijzende zon met zijn behagelijk gezang, en al de gewiekte luchtbewoners schijnen als het ware met elkander om den prijs te dingen. Dat vrij een koninklijk paleis, ondersteund door marmereen zuilen, voorzien met zalen, wier vloeren met het kostelijkste hout ingelegd, wier wanden en gewelven met goud bedekt, wier sieraden het werk zijn des grootsten kunstenaars en die van zangers en speeldienden weërgalmen, bij zulk een tafereel der binnelike natuur vergeleken worde, welk een verschil! De grond, waarop men staat, is een groen tapijt van levende kruiden en bloemen; de gewelven zijn de onmeetbare hemelkruingen, en de wanden leveren de keurigste verschilden op van heuvelen en dalen, doorsneden met kristallijne beken en beplant met geboomte, waarin het vogelenkoor gehoord wordt en waar men het gedierte des velds ziet huppelen en springen. Hoe uitmuntend schoon doet ieder lusthof zich aan het nimmer verzadigd oog voor! Ik zie een aangenaam verschild met jonge planten en gewassen van dag tot dag meer en meer groeijen en opschieten. Ik vind ze des morgens door den dauw des hemels besproeid, en des avonds gekoesterd door de verwarmende zon. Mijn oog wordt gestreeld door het gezigt van de duizenderlei kleurschakeringen van de bloemens der boomen, mijn reuk door den lieflijken geur der bloemen zonder tal.

Zie den ijverigen akkerman bezig om zijnen grond te ploegen en te eggen. Hoe beaardigt hij dien met moeite, om zijn zaad in eene wel toebereide aarde te werpen! Alles is in dit vruchtbare seizoen even bezig, om tot zijn onderhoud en bestaan mede te werken; ja zelfs de redelooze dieren tot voordeel van den mensch. De nijvere honigbij

zuigt uit de geurigste bloemen den zoeten honig en bouwt met kunst haar huis, waarin zij haren voorraad oplegt.

Het is ook alsof de Lente, die de natuur wederom in haren vorigen staat en levendigheid herstelt, mensch en dier als verjongt en verfrist. Dan bouwt het weërlooze vogeltje met wonderlijke zorgvuldigheid zijn nestje in de kloven of takken der boomer, in de hagen en bosschen, ja dikwerf zelfs in sommige schamele hutten; het volmaakt het met zulk een beleid en kunst, dat het, van binnen uit zachte en fijne bouwstoffen, van buiten uit harder en grover deelen bestaande, en dus ook eene genoegzame vastheid bezigt, juist geschikt zij naar de grootte van zijn ligchaam, zoodat het de eijertjes geheel bedekt. Met hoe veel wijsheid heeft God juist bijzonder in den voortijd het broeden der vogelen beschikt, naardien het warme en vruchtbare jaargetij het geschiktste is om de jonge en teere schepseltjes aan te kweeken en van voeder te voorzien; daar zij in het wintersaizoen van koude en gebrek zouden omkomen!

Is de natuur een beeld van het geestelijke, hoe veel heerlijk levert de beschouwing van de Lente dan niet voor onze geestelijke bespiegeling op! — De Lente komt in de Heilige Schrift voor als een zinnebeeld van de verkondiging van het Evangelie des heils, als het — na eenen barren en guren winter van duisterheid en onkunde nopens God en zijne beminnelijke dienst, van ongehoorzaamheid en afkeerigheid van Hem en van ganschelijke onvruchtbaarheid in het goede — door de Zon der gerechtigheid (1) bestraald, wederom krachtig begint te werken op de harten van wederhoorige zondaars. Treffend drukt Salomo dit uit in zijn Hooglied, waarin de opwekking tot de bruid, de Kerk, dus voorkomt: »Zie, de winter is voorbij; de plasregen is over, hij is overgegaan. De bloemen worden gezien in den lande, de zangtijd genaakt, en de stem der tortelduif wordt gehoord in onzen lande 2)». De Lente beeldt dan ook den geschikten tijd af om voortgebracht en verplant te worden uit de natuur in de genade; om over te gaan uit de harde, doode en onaangename dienst der zonde tot de gelukkige en heilrijke dienst van een volzalig en drieënsig God. Dan namelijk is die tijd daár, wanneer de ontfermende genade Gods in Christus ons voorkomt, ons roept door zijn Woord, door den mond zijner knechten, ja, wanneer zijne stem is met magt, als zij tot in het binnenste van ons hart indringt, en door zijnen Geest vruchtbaar wordt gemaakt, en wij verlevendigd en krachtig beweging worden, om met verzaking van de onvruchtbare werken der duisternis, onze harten voor den lentergen van Gods genade in zijnen Zoon open te leggen. O! mogten wij toch wijs zijn en dezen tijd in acht nemen! Dit is waarlijk de welangenamste tijd, de dag der zaligheid. Gelukkig zijn zij, die in de lente van hun leven, in den bloei hunner jaren, 266 door het geloof worden overgebracht op dien nieuwen grond, die besproeid worden met den dauw des Heiligen Geestes, beschoneden door de Zon der gerechtigheid, geleid door den grooten Wijngartner, den eenigen Heiland. Dere zullen rijk zijn in den zomer. In het afgaan van den herfst zullen zij worden ingezameld, en ten jongsten dage (waarvan men met betrekking tot de wederoprichting aller dingen de Lente een slaanw aenbeeld mag heeten) als eene voldragene vrucht, door den Heer des oogstes in zijne Goddelijke hemelschaar worden overgebracht.

Gelukkig die zijn lentetijd

Besteedt tot eer van 't Opperwezen!

Hij die zijn jeugd den Schepper wijdt,

Behoeft geen dood of hel te vreezen.

Schoon ook de winter van het leven hem gemaakt,
Aan hemelgoedren rijk, kan hij de aardse derven;
Daar hij van alles zich voor lang heeft losgemaakt,
Kent hij geen zorg of smart, maar kan gelukkig sterven.

1) Mal. 4: 2.

2) Hoogl. 2: 11, 12.

DE ONGELOOVIGE EN ZIJN STERVENDE KIND.

De jeugdige Eva Hastings was aangetast door de scharlakenkoorts. — Eene steeds toenemende vermoeijenis en droefheid van tien dagen en tien nachten hadden mevrouw Hastings zoo hevig uitgeput, dat haar echtgenoot haar dwong naar hare kamer te gaan ten einde wat te rusten, terwijl hij bij hun kind zou waken. — Tegen middernacht week de slaaperigheid van de kleine zieke; zij wendde zich met een teeken van onvergenoegdheid in haar bed om, terwijl zij een onrustigen blik door de kamer wierp.

»Wat wilt gij, mijne lieve?» vroeg haar vader haar op eenen zachten toon.

»Waar is mama? Eva had gaarne dat mama nog eens onze Vader bad.»

De heer Euston Hastings had menigmaal met eene teedere beweging aanschouwd hoe zijne vrouw voor het bed lag nedergesnkeld, met de zalmgevoenen handjes van zijn kind in de hare, terwijl zij met hare zachte en zwakke

stem het avondgebed herhaalde, zoodat hij volkomen begreep wat zij met de vraag: »dat mama onze Vader bidde» bedoelde.

»Mama slaapt,» zeide hij; »als zij ontwaakt, zal ik haar uw verlangen te kennen geven.»

»Neen, neen, papa! dan zal Eva slapen.»

»Dan zal ik haar roepen, mijne allerliefste.» Hij deed werkelijk eene beweging om weg te gaan; maar de kleine hand van zijne dochter, welke op zijn arm lag, hield hem terug.

»Och! neen maak mama niet wakker, papa zal voor Eva onze Vader bidden.»

»Wil Eva het papa voorzeggen? Spreek, mijn lieve kind!» voegde hij er bij. Maar het kind met zalmgevoenen handjes, haren blik ten hemel gerigt, hield een oogenblik stil; vervolgens hernam zij:

»Neen, Eva is te ziek, papa; Eva zal zooveel niet kunnen spreken. Papa! wil u nederknielen? Bid onze Vader, zoo als mama gisteren . . . wil u niet, papa?»

De heer Hastings had geen goed genoeg om aan deze smeekende stem weêrstand te bieden; hij knielde neder, en dit gebed, hetwelk zijne moeder hem in zijne jeugd had geleerd, vloede langzaam van zijne lippen. Dit was de eerste maal sedert vele jaren dat hij het uitsprak, en het was thans voor hem geene aaneenschakeling van woorden en zinsneden zonder waarde; hij begreep dat het een erkennen was der soevereiniteit van God en een alles in zijne hand stellen. Hij begreep het, zeiden wij, en zijn ongelooft werd overwonnen; maar ook hij leefde even als elk onverzocht mensch, bij de gedachte aan de regtvaardigheid van God; zijn hart was vervuld met vreeze, toen deze woorden: Uw wil geschiede gelijk in den hemel alzo ook op de aarde, zijne lippen ontsnapten.

Verkwikt door de welwillendheid van haren vader viel de kleine zieke voor een oogenblik weder in hare sluimering. Op eens roept zij met eene veel helderder stem dan die, welke gedurende verscheidene dagen in deze kamer had weerklonken: »Papa, papa, zie eens daar, daarbeven, papa!»

Euston zag wel dat de oogen van zijn kind naar de zoldering waren gerigt, hij bemerkte wel den glimlach des geluks welke op hare lippen speelde, hare uitgestrekte armen als naar eene hemelsche verschijning; maar hij bemerkte niets anders.

»Eva komt,» zeide zij nog; »neem Eva.»

»Wil Eva haren vader verlaten?» riep Euston uit, terwijl hij voor haar nederknielde en haar in zijne armen sloot, alsof hij meende dat men hem zijne lieveling zou ontnemen.

De oogen steeds ten hemel gerigt en de weinige krachten verzameld, welke in eene laatste poging vóór haren overgang overbleven, murmelde Eva met eene gebroken stem: »Papa! kom ook . . . Mama . . . ! Grootpapa . . . ! Broertje . . . ! Lieve Papa . . . !»

Alleen een binnend voorwerp was bekwaam deze laatste woorden te begrijpen. Voor Euston was een oogenblik genoe om te weten, dat zijne Eva hem voor altijd had verlaten; maar deze laatste woorden weerklonken steeds in zijne ooren. De hemel was thans de verblijfplaats van zijn teeder beminnd kind, en zijn hart voelde er zich heengetrokken. Maar God, die Opperheer der hemelsche heiligers en der menschen, zou die God hem kunnen vergeven, hem, daar hij dien Heer zoo langen tijd had veracht en miskend, of wel was Hij waarlijk die langmoedige God, overvloeiende van genade? Zou Hij hem willen toonen, zelfs aan hem, dat Hij almachtig is om te redden?

Maar de heer Hastings was nog niet ten einde zijner beproevingen; na het overschot zijner Eva aan de aarde te hebben wedergegeven, moest hij zich bij het ziekbied zijner echtvriendin nederzetten. Ook zij werd door de vreeselijke ziekte aangetast. Hoe vele treurige en sombere dagen vervlogen er, gedurende welke hij dikwerf vreesde zijne geliefde gezellin te verliezen! Maar diezelfde God, die in hem de vrees voor het oordeel had opgewekt, door hem zijn kind te ontnemen, sterkte zijn hart door de aanvering der liefde, daar Hij hem, bij wijze van wederopstanding, haar teruggaf, wier vertrek naar een beter vaderland hij reeds dachtte.

De goedheid Gods te zijner opzigte ontrukte hem de eerste woorden van dankbaarheid en liefde, welke uit de diepte zijns harten tot voor den troon des Almagtigen opstegen.

Leer ons dan steeds op U vertrouwen,
Op uw bestelling hope bouwen,
Geef ons, dat wij den kostbaren tijd
Getrouw in uwe dienst besteden,
Om door 't geloof Hem na te treden,
Door wien Gij onze Vader zijt.

Zoo zal ons hart den dood verachten,
En vrolijk op uw toekomst wachten;
Och! hond ons steeds voor U bereid;
Zoo zij ons sterven vroeg of spade;
Om Jezus bloed, door uw genade,
Een ingaan in de zaligheid.

T. M. L.